

KADLECOVI U ZPOVĚDI

**VESLAŘ MIROSLAV VRAŠTIL
BRAVURNĚ ZVLÁDL IRONMANA NA HAVAJI**

KADLECOVI U ZPOVĚDI:

CO DOVEDE TÁTU NAŠTVAT? BLBOST PŘI ZÁVODĚ, ŘÍKÁ SYN

V osmnácti má solidně našlápnuto. Milan Kadlec mladší se postupnými krůčky dotahuje na svého tátu, před pár lety velice úspěšného reprezentanta v dráhové a silniční cyklistice. Důkazem budiž nejen skvělé výsledky mezi juniory, ale hlavně podpis tříleté smlouvy s elitní německou profesionální stájí DSM. Milan Kadlec starší bere tento počín jako zásadní pro synovu budoucnost. „Že si získal jejich důvěru, už něco znamená. Otevírá se mu tím cesta do špičkové cyklistiky,“ přitakává. Nejen o tom společně vypravují v rozhovoru pro ASC Dukla, kde je pojí vazba trenér – závodník.

Kdy jste si poprvé řekl: chci být dobrý jako táta?

Milan ml.: Pořádně jsem začal jezdit na kole, když mi bylo třináct. Hrozně mě to bavilo. Brzy se mi taky povedlo něco vyhrát, což byl moment, kdy jsem si uvědomil, že se cyklistice chci věnovat naplno.

Jestli se nepletu, začínal jste s hokejem?

Milan ml.: Ano, v Letňanech. Kolo mě ale bavilo víc.

Otec musel být nadšený, že?

Milan st.: Takhle jsem úplně nepřemýšlel. Jen jsem viděl výhodu, že mám co nabídnout. Vím, co vrcholová cyklistika obnáší. Hokej byl první volbou, na zimák je to z domova kousek.

Určitě ale nelitujete, že se kluk dlouho proháněl po ledě s hokejkou a pukem?

Milan st.: Vůbec. V kolektivním sportu se hodně naučíte. Nijak jsem ho nepřemlouval, sám si našel cestu k cyklistice.

Váš mladší syn u hokeje zůstal. Jak v rodině probíhají diskuse o sportovním dění?

Milan st.: Samozřejmě probíráme různá témata, ale nijak dlouze. Spíše jde o organizační a tréninkové záležitosti.

Mluví do toho také maminka?

Milan ml.: (úsměv) Ta spíš připravuje krabičky s jídlem, když se někam chystáme.

Chodí na závody?

Milan st.: Moc ne. Větší závody se zpravidla konají daleko od domova.

Milan ml.: O to, jak jsem dopadl nebo kde příště pojedou, se samozřejmě zajímá.

Táta působí jako klidás. Umí bouchnout?

Milan ml.: (směje se) Jo. Nejvíc ho naštvete, když se při závodě udělá nějaká blbost.

Dokázal toho hodně. Je pro vás velkým vzorem?

Milan ml.: Určitě. Působil řadu let v italských stájích a měl i výborné výsledky.

Jeho rady musí být k nezaplacení...

Milan ml.: Hned mi řekne, co jsem udělal špatně a jak to vylepšit. Má za sebou bohatou a úspěšnou kariéru. Nabral obrovské zkušenosti.

Je syn už vyžralým závodníkem?

Milan st.: Dělá pokroky. Není to jen o něm. V tomhle sportu čelíte různým nástrahám. Soupeř s vámi může jet osobní obranu a závod vám v podstatě zkazit. Je vždycky spousta možností, jak co řešit. Velkou roli hraje

samozřejmě hlava. Jakmile vnutíte vlastní taktiku ostatním, máte výhodu.

Největším úspěchem táty je páté místo na OH v Aténách a třetí na MS 2010 v bodovačce. Žene vás touha jej překonat?

Milan ml.: Dokázal toho moc. Musím jít postupnými kroky, každopádně bych se chtěl jednou podívat na olympiádu.

Zatím záříte mezi juniory. Kterého úspěchu si nejvíce ceníte?

Milan ml.: Šlo o stokilometrový únik v tříčlenné skupince na mistrovství světa v Belgii v roce 2021. To se nestává každý den. Přestože nás nakonec dojeli, měl jsem z toho velkou radost. Na dráze mě nejvíce těší tituly mistra světa a Evropy v madisonu a evropské zlato v bodovačce.

Díky skvělým výsledkům došlo k podpisu s německým UCI WorldTeamem DSM. Jste už nyní na syna pyšný?

Milan st.: Jednoznačně. Jde o velký úspěch. Dobrých kluků figuruje v jeho ročníku hodně.

Že získal důvěru právě on, už něco znamená. Velmi pomohly zmíněné výkony na dráze i silnici. Tím se mu otevírá cesta do opravdu špičkové cyklistiky. Čeká ho mnohem víc mezinárodních závodů, prostě jiný svět.

Váš otec jel Giro a Vueltu, ale nikdy Tour de France. Berete to jako výzvu?

Milan ml.: Bylo by fajn to v rodině zkompletovat.

Kombinace dráhy se silnicí má svoje kouzlo. Lze obojí snubit i v elitní společnosti?

Milan ml.: Přejít ze silnice na dráhu je snadnější. Podívejte se na Itala Vivianiho. Na mistrovství Evropy v Mnichově skončil sedmý v silničním závodě, pár hodin poté slavil triumf na dráze ve výřazovacím závodě. Kombinovat to úspěšně lze.

Na jaře budete maturovat. Stíháte časově?

Milan ml.: Nějak to dávám.

Milan st.: Odmaturovat musí, o tom žádná.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: CPA

Milan Kadlec mladší dosahuje v juniorské kategorii výborných výsledků.

ZASTOUPÍ ŠPOTÁKOVOU?

OŠTĚPAŘKA OGRODNÍKOVÁ VÍ, ŽE SE OCITNE POD TLAKEM, ALE CHCE BÝT NACHYSTÁNA

Může vykročit ze stínu, do něhož vklouzla vlivem okolností i trochu vlastní vinou. Pozornost se po odchodu legendy Barbory Špotákové z vrcholné scény bude na oštěpařku Nikolu Ogrodníkovou upínat mnohem intenzivněji. Zákonitě. Ve dvaatřiceti letech oplývá zkušenostmi, zdobí ji nádherný osobák 67,40 m a především odhodlání naplno zúročit, co v ní dřímá.

Samotná závodnice armádního klubu Dukla chce být na roli nástupkyně Špotákové nachystána co nejlépe. „Mám obrovskou motivaci, i když si uvědomuju, že se po odchodu Báry ocitnu pod mnohem větším tlakem. Každopádně nechci, aby Česko přišlo o pověst ženské

oštěpařské velmoci. Uvidíme, co z toho vzejde,“ říká vicemistryně Evropy z roku 2018.

„Určitě bude zvláštní, že Bára v tom sektoru najednou nebude. Soupeřek je na světě dost. Každý rok se to mění. Někomu se daří víc, někomu míň. Ona ale byla stálicí, legendou. Pro atletiku toho udělala strašně moc. Ale takový je sportovní život,“ přidala osobní vyznání.

Letos nezářila, kvůli zdraví i technice

Ogrodníková letos nijak nezářila. Na mistrovství světa v Eugene skončila osmá (60,18 m), na evropském šampionátu v Mnichově až dvacátá (54,48). Po sezoně, v níž se prala s technikou i délkou a intenzitou rozběhu, tedy

měla o čem přemýšlet. S trenérem Janem Železným vše průběžně mapovali. „Úmysly byly jenom ty nejlepší. Správný timing ale bohužel nenaskočil,“ litovala. „Přibrala jsem pár kilo, byla silnější, rychlejší, ale v konci se vše nespojilo, jak jsme chtěli. Neletělo to. Proto jsme se rozhodli, že se vrátíme k původnímu, kratšímu rytmu,“ prozradila.

Na vině byly částečně i zdravotní trable. Ogrodníkovou sužovaly bolesti achilovek, trpěla na záněty. Též doplácela na dozvuky prodělaných nemocí. „V Americe to na mě skočilo pár dní před závodem. Dokonce jsme zvažovali, zda vůbec nastoupím. Trenérovi jsem ale řekla, že jsem neletěla dvacet hodin, abych čekala další týden na cestu zpět. Vzhledem k okolnostem jsem ještě předvedla super výkon, vyždímala ze sebe, co se dalo.“

V Mnichově jí bohužel nevyšla obhajoba evropského stříbra z Berlína. „Šampionáty se konaly krátce po sobě. Někjaké následky nemoci v těle zůstat mohly, obzvláště v dnešní době, kdy se vším bojujete mnohem déle,“ vysvětluje možnou příčinu nezdaru.

Medaile na vrcholných akcích visely letos poměrně nízko. Žádné super výkony se nekonalily. „Štvalo mě, že jsem nebyla schopná hodit ‚blbých‘ šedesát metrů. Furt jsem si v duchu říkala, že to není možné. Ale tak nějak se to v té naší disciplíně stane. I když se snažíte jakkoliv a máte natrénováno, tak to stejně neletí. Spojení s technikou je ohromně důležité. Bohužel jsem se v tomto směru hledala,“ přiznala.

Do přípravy s čistou hlavou

Momentálně už s čistou hlavou zahájila přípravu na novou sezonu, jejímž vrcholem bude srpnový světový šampionát v Budapešti. „V pauze mě dávala do kupy nová fyzioterapeutka. Změnily jsme určité vzorce související s možným přepnutím achilovek. Jsem odpočatá a zdravá. Hlavně aby to vydrželo,“ přeje si. „Teď děláme hlavně objemové věci. Tělo tím připravujeme na intenzivnější zátěž, která přijde později. Věřím, že v příštím roce ze sebe dostanu to nejlepší.“

Text: ASC Dukla/Pavel Král, foto: CPA

Nikola Ogrodníková při mistrovství republiky v Hodoníně

IRONMAN VRAŠTIL OSLAVIL ČTYŘICÍTKU VĚK SI NEPŘIPOUŠTÍ, SE ŠIMÁNKEM SNÍ O PAVEDENÉM FINÁLE

Důvod k úsměvu. Miroslav Vraštil zvládl slavného Ironmana na Havaji ve skvělém čase 9:06:02. Ve své kategorii skončil třináctý!

Nedávno oslavil čtyřicáté narozeniny. Na rozdíl od většiny vrstevníků je však Miroslav Vraštil, veslař armádního klubu Dukla, pořád v neuvěřitelné kondici. S partákem Jiřím Šimánkem se na lehkém dvojskifu postaral o nejlepší český výsledek na světovém šampionátu v Račicích, na Havaji si posléze s úspěchem stíhl slavného Ironmana.

Je vysekaný, gram tuku byste na jeho těle těžko hledali. „Furt si nepřipouštím, že by mi bylo tolik. Beru to jen jako další narozeniny,“ říká s úsměvem trojnásobný účastník olympijských her.

Ač by měl v přípravě ve svém věku nárok na jisté úlevy, opak je pravdou. „Naše vystoupení v Račicích mě motivuje k ještě tvrdšímu tréninku. Ohromně nás nabíjelo, jakým způsobem jsme dokázali zvládnout první tři jízdy. Pocit dominance byl skvělý. Snem do budoucna je úspěch i s povedeným finále,“ líčí touhy posádky, které stále schází opravdu velká medaile.

Veslování miluje, bez pohybu je nesvůj. „Po Havaji jsem si dal delší pauzu. Nohy mi otekly, jako bych měl nějakou sloní nemoc. Několik dní jsem se toho nemohl zbavit. Teď alespoň

vím, že až budu jednou končit, tak s tím nesmím seknout ze dne na den. Je potřeba furt něco dělat, alespoň pro radost.“

Famózní výkon na Havaji

Na Havaji to však z jeho pohledu s rekreačním pojetím v rámci mistrovství světa v dlouhém triatlonu nemělo vůbec nic společného.

Připomeňme fakta: 3 km plavání – 1:04:00, 180 km kolo – 4:49:11, maraton (42,195 km) 3:02:52. Celkový čas: 9:06:02! Celkové pořadí z 2614 účastníků: 92 (!). Pořadí v kategorii 40–44 let: 13 (!).

„Jsem hrozně rád, že jsem tam vůbec mohl startovat, i díky podpoře lidí, kteří mi to pomohli ufinancovat,“ říká v první řadě.

Přestože se nedostal pod magickou devítihodinovou hranici, byl spokojen. „Jsem na sebe docela pyšný. Dva týdny před tím jsem ještě vesloval. Nebylo tolik času na přípravu, i když jsem trénoval docela tvrdě.“

A věděl proč, podmínky v Koně jsou vždy nevyzpytatelné. Nejen kvůli teplu, větru či abnormální vlhkosti. „Člověk se snaží neudělat

žádnou chybu. Je potřeba správně občerstvovat a udržet koncentraci po celý závod, aby se nepřihodilo něco neočekávaného,“ popisuje. „V té mase lidí se stačí při plavání napít slané vody a už do sebe nedostanete žádné cukry ani vodu. Tohle jsem zvládl,“ těší ho.

Krise jej postihla v samotném závěru maratonského běhu, kdy nemohl občerstvovat podle svých představ. „Kvůli menšímu počtu dobrovolníků několik stanic zrušili. Tím pádem nebyly po každé míli, ale spíše po dvou. Je hrozně znát, jestli se napijete po sedmi minutách, nebo po patnácti. Nemluví o zchlazení, když má rozpálený asfalt, po němž běžíte, asi 50 stupňů,“ přibližuje náročnost závodu.

Vše ale nakonec bravurně zvládl a po přiletu domů mohl s hrdostí slavit kulaté jubileum. „Vše se vydařilo náramně. Poseděli jsme v kavárně, povídali, promítali. Manželka připravila výborné zákusky, dostal jsem od ní i novou přílbu na kolo. Končit asi jen tak nebudu,“ směje se.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: Tomáš Petr

Při jízdě na kole

Spjatí s historií a stále v TOPu

NÁSTĚNNÝ KALENDÁŘ ASC DUKLA NA ROK 2023

Legends, šampioni, dravé mláďá. Generační symboly příznačně vystihující náramně fungující sportovní značku. Značku DUKLA. Dámu, jež oficiálně spatřila světlo světa v roce 1948, pyšníci se pracovitostí, vítěznou mentalitou, dosaženými úspěchy, ale také pokorou a skromností.

I proto se v rámci výročí 75 let od svého vzniku oblékla do slavnostního, dávajíc najevo svou výjimečnou přitažlivost. Popřát své královně k nádhernému jubileu bylo pro hvězdy armádního klubu poctou. Ve společenském, jak se sluší a patří...

Roman Šebrle, Nikola Ogrodníková

Jan Klapáč, Ester Ledecká

Michal Novák, Kateřina Neumannová

Libor Jiroušek, Oldřich Šorf

Josef Dostál, Ondřej Synek

Jaroslav Volf, Tereza Fišerová

David Svoboda, Martin Vlach

Jan Kůrka, David Kostecký

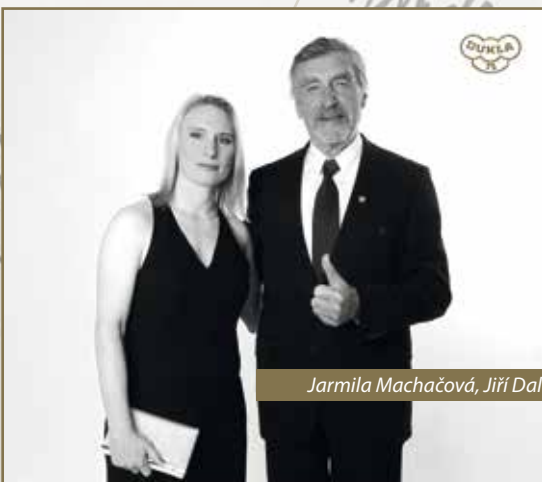
Jakub Vadlejch, Jan Železný

Pavel Maslák, Jakub Holuša

Imrich Bugár, Patrik Šorm

Jarmila Machačová, Jiří Daler

Pavel Ploc, Eva Adamczyková